

Rigsdagstidende.

1852. — Forhandlingerne paa Folkethinget. № 340.

Tredie Sæssion.

97de Møde.

Løvedagen den 13de Marts.

(Forts.)

J. A. Hansen (forts.): Man raabte her i Salen fra forskellige Medlemmers Side „Hør“ og „Bravo“, da den ærede Rigsdagsmand udtalte sig saaledes og stod sig ind under den absolute Konge i 1848, og man vil jo altsaa maatte indrømme, at, dersom de ærede Mænd, som sadde i Ministeriet, og som underskrev dengang, nu sagde det samme, saa maatte man ogsaa raabe „Bravo“ for dem istedetfor at give dem et Mistillidsvotum. Og de kunne jo sige det selv samme, som han sagde. Jeg beklager ogsaa, at Adressen ikke er kommen til Behandling i Dag, fordi de ærede Rigsdagsmænd, der stodt til Slutningen af Forhandlingerne anbefalede, at den skulde gaae til anden Behandling, deri ere særligt omtalte paa en Maade, der stærkt opfordrer til Modsigelse, men hvorfra man bliver affaaeret ved, at Sagen nu ikke kommer til Behandling. Naar der nu er spurgt, hvorvidt man skulde gaae ind paa at stemme for den foreslaaede Dagsorden, saa maa jeg tilstaae, at, strax da den fremkom, stod det for mig, som om jeg burde stemme for den, men det skiller sig meget anderledes for mig nu, efterat jeg har hørt, at den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts Afd. Balgfreds (Kampmann) og den ærede Rigsdagsmand fra Helsingør (Clausen) ogsaa deri ville lægge et Tillidsvotum til den ærede Forslagsstiller. Han skal absolut have et Tillidsvotum; men, da jeg nu er meget langt fra at kunne stemme for noget Tillidsvotum til den ærede Rigsdagsmand, saa er jeg derved kommen til at have Betænkelighed ved at stemme for denne motiverede Dagsorden; men jeg skal dog, dersom jeg, naar Afstemningen

kommer, bliver betænkt paa at stemme for den, laae mig til No. ved, hvad de ærede Rigsdagsmænd dog vare saa villige og billige at indrømme, at Dagsordenen kun skulde tydes efter dens Ord (Hør!) og ikke efter dens Motivering eller efter den Betydning, som enkelte Rigsdagsmænd ville kunne lægge i den, (Hør!) saa maaskee jeg dog kan komme til at stemme for den, men jeg kunde ikke have gjort det, dersom jeg ikke havde faaet Ordet og derved havde faaet Leilighed til at forvare mig paa det allerbestemteste imod, at der skulde ligge noget Tillidsvotum til den ærede Rigsdagsmand fra min Side i at stemme for den. Med Hensyn til Ordet „Bekymring“ og at sige, at naaget den Bekymring, der findes i Folket, vilde man dog ikke gjøre noget for Diebliffet fra Thingets Side, saa er det jo vist, det kan ikke nægtes, at der findes Bekymring. Vi ere jo alle bekymrede for, hvorledes den endelige Ordning af, hvad der er bebudet i Kundgjørelsen, vil blive, men imidlertid skal jeg ikke nægte, at jeg ikke troer, at man har bidraget til at formindske denne Bekymring ved de Forhandlinger, her førtes forleden Dag og idag. Jeg troer, at man, naar man ønsker, at denne Bekymring skal noget beroliges og formindskes, havde handlet bedre i, ikke at fremkomme med, hvad der i disse Dage er fremkommet her i Salen; thi, som sagt, Bekymringen er derved ingenlunde svækket, og det kan være, at Udfaldet af denne Sags Forhandling her, at vi maaskee stemme for den motiverede Dagsorden, ikke kan bidrage saa meget til at berolige Bekymringen, som Forhandlingerne have bidraget til at vække og styrke den (Hør!). Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand selv, ved at være kommen med sin Dagsorden forrige Gang, vilde have bidraget noget mere, end han nu gjør, til at denne